

การปลูกยาง

เรียบเรียงโดย

นางสาวจุฑามาศ รักชุม

ฝ่ายฝึกอบรม

สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม วิทยาเขตบางเขน

การปลูกยาง

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการปลูกยาง และทำให้ยางมีคุณภาพสูง

ยางพาราจะสามารถปลูกได้และให้ผลดีถ้ามีสภาพแวดล้อมกลางประการที่ เหมาะสมดังนี้

1. **พื้นที่ปลูกยาง** ไม่ควรอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลเกิน 200 เมตร และไม่ควรมีความลาดเทเกิน 45 องศา หากจะปลูกยางในพื้นที่ที่มีความลาดเทเกิน 15 องศาขึ้นไป ควรปลูกแบบขั้นบันได
2. **ดิน** ควรมีหน้าดินลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร โดยไม่มีชั้นของหินแข็งหรือดินดาน ซึ่งจะขัดขวางการเจริญเติบโตของราก เนื้อดินควรเป็นดินร่วน ดินร่วนเหนียว หรือดินร่วนเหนียวปนทราย มีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง มีการระบายน้ำ และอากาศดี น้ำไม่ท่วมขัง ระดับน้ำใต้ดินลึกกว่า 1 เมตร ไม่เป็นดินเค็มและมีความเป็นกรดเป็นด่าง 4.0-5.5
3. **น้ำฝน** มีปริมาณน้ำฝนไม่น้อยกว่า 1,350 มิลลิเมตรต่อปี และมีฝนตกไม่น้อยกว่า 120 วันต่อปี
4. **ความชื้นสัมพัทธ์** เฉลี่ยตลอดปีไม่น้อยกว่า 65 เปอร์เซ็นต์
5. **อุณหภูมิ** เฉลี่ยตลอดปีไม่แตกต่างกันมากนัก ควรมีอุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 24-27 องศาเซลเซียส
6. **ความเร็วลม** เฉลี่ยตลอดปีไม่เกิน 1 เมตรต่อวินาที
7. **แหล่งความรู้** ควรมีแหล่งความรู้เรื่องยางไว้ให้บริการแก่เกษตรกรในพื้นที่ด้วย เช่น (สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง)

การเตรียมพื้นที่ปลูกยางพารา

การเตรียมพื้นที่เพื่อการปลูกสร้างสวนยางพารา ถือเป็นขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญมากต่อการทำสวนยาง เป็นขั้นตอนหลังจากที่ตัดสินใจได้แล้วว่าต้องการที่จะปลูกยางพันธุ์อะไร การเตรียมพื้นที่หมายถึงการปรับสภาพพื้นที่ให้สะดวกต่อการที่จะปฏิบัติงานและจัดการทุกอย่างในสวนยาง รวมถึงการป้องกันโรค (โดยเฉพาะโรคราก) และการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมด้วย สิ่งที่ต้องทำในขั้นตอนนี้ จะเริ่มตั้งแต่ การโค่น-กวาดและเผาเศษไม้และเศษราก-ไถพรวน-กำหนดระยะปลูก-วางแนวแถวหลัก-ปักชะมบ และขุดหลุม

การโค่นต้นยางเก่า

การปลูกสร้างสวนยางพาราของไทยที่ผ่านมา ส่วนมากจะเป็นการปลูกยางพันธุ์ดีทดแทนยางพันธุ์พื้นเมืองที่มีอายุมากกว่า 25 ปี จึงควรเริ่มโค่นยางเก่าในหน้าแล้ง (มีนาคม-เมษายน) เพื่อสะดวกในการนำไม้ท่อนและไม้ขนาดต่าง ๆ ออกจากสวนยาง และสะดวกต่อการกวาด, เก็บ และเผาเศษรากหรือเศษไม้เล็ก ๆ (หากท่านขอทุนสงเคราะห์จากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ท่านต้องได้รับการอนุมัติหรือได้รับสมุดประจำตัวผู้ได้รับการสงเคราะห์ก่อนนะครับ) การโค่นมี 2 วิธี

โค่นขุดราก เป็นการโค่นโดยใช้รถแทรกเตอร์ดันให้ต้นยางล้มลงเป็นแถวเป็นแนวเพื่อความสะดวกที่จะให้รถบรรทุกเข้ามารับและขนไม้ท่อนและไม้ขนาดต่าง ๆ ออกไปจากสวนยาง เป็นการโค่นที่ถอนรากยางขึ้นมาด้วย เมื่อขนไม้เสร็จแล้ว ก็จะกวาดและเก็บหรือทำการเผาเศษรากและไม้ขนาดเล็ก จากนั้นทำการไถ แบบ 3 จาน หนึ่งครั้ง และไถ 7 จานอีกหนึ่งครั้ง

โค่นเหลือต่อ เป็นการโค่นโดยแรงงานคนด้วยเลื่อย ก่อนโค่น 1 วัน ควรทายาฆ่าต่อ เช่น ไทรคโลเพอร์ อัตรา 2.21 กรัม หรือ การ์ลอน จำนวน 5 ซีซี ผสมน้ำ 95 ซีซี โดยทำให้สูงจากพื้นดินประมาณ 30 เซนติเมตร เพื่อเร่งให้ต่ออย่างผูกพันเน่าเปื่อยโดยเร็วเพื่อลดการระบาดของโรคราก แต่หากพื้นที่ใดมีโรครากระบาดมาก การโค่นแบบขุดรากน่าจะเป็นวิธีที่เหมาะสมกว่า

การเตรียมพื้นที่หมายถึงการปรับสภาพพื้นที่ให้สะดวกต่อการที่จะปฏิบัติงานและจัดการทุกอย่างในสวนยาง รวมถึงการป้องกันโรค (โดยเฉพาะโรคราก) และการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมด้วย

1. โดยการไถพลิกดิน และเก็บเศษวัชพืชออกจากพื้นที่ให้หมด จากนั้นทำการไถพรวนซ้ำอีกครั้งเพื่อให้ดินร่วนและทำการปักไม้ชะมบตามระยะปลูกที่กำหนด

2. วางแนวการปลูกตามแนวตะวันออก - ตะวันตก

3. ระยะปลูก 2 เมตรครึ่ง X 7.0 เมตร หรือ 3.0 X 7.0 เมตร หรือ 3.0 X 6.0 เมตร

4. ขนาดของหลุมที่ใช้ปลูก มีความกว้าง ยาวและลึก เท่ากับ 50 x 50 x 50 เซนติเมตร หลังจากนั้นให้ตากแดดทิ้งไว้ 10 ถึง 15 วัน เพื่อให้มีการย่อยของดินที่อยู่ชั้นบน รองก้นหลุมด้วยปุ๋ยหินฟอสเฟตในอัตรา 170 กรัมต่อหลุมร่วมกับปุ๋ยอินทรีย์ 5 กิโลกรัมต่อต้น

ระยะปลูกและการวางแนวการปลูก

การกำหนดระยะปลูกย่อมมีผลต่อการเจริญเติบโต, การควบคุมวัชพืชโดยรวมของต้นยาง, ความสะดวกในการจัดการภายในสวนยาง และส่งผลต่อผลผลิตน้ำยางโดยตรง โดยทั่วไป ต้นยางต้องการพื้นที่ประมาณ 20 ตารางเมตร/ต้น ดังนั้น ระยะปลูกที่เหมาะสม หากเป็นที่ราบ ในเขตปลูกยางเดิม ควรเป็น 2.5 x 8 เมตร (จะได้ต้นยางไร่ละ 80 ต้น) หรือ 3 x 7 เมตร (จะได้ต้นยางไร่ละ 76 ต้น) ระยะปลูกทั้ง 2 แบบ เหมาะสำหรับสวนยางที่ต้องการปลูกพืชแซมยางด้วย

สำหรับในเขตปลูกยางใหม่ ระยะปลูกควรเป็น 2.5 x 7 เมตร (จะได้ต้นยางไร่ละ 91 ต้น) หรือ 3 x 7 เมตร (จะได้ต้นยางไร่ละ 76 ต้น) แต่ถ้าเป็นพื้นที่ลาดเท ควรปลูกระยะ 3 x 8 เมตร (จะ

ได้ต้นยางไร่ละ 67 ต้น) ระยะในที่ลาดเทที่กล่าวถึง เป็นระยะในแนวระดับ ไม่ใช่แนวเฉียงขึ้นหรือเฉียงลง

การกำหนดแถวหลัก

สิ่งแรกที่ต้องทำในการวางแนวหรือแถวเพื่อปลูกยางพารา ก็คือการกำหนดแถวแรกหรือแถวหลัก หลักสำคัญที่ต้องพิจารณาก็คือ ถ้าสวนยางอยู่ในที่ราบแถวหลักควรอยู่ในแนวทิศตะวันออก-ตก (เพื่อให้การรับแสงมีประสิทธิภาพ) หากพื้นที่ลาดเทเล็กน้อยก็ควรวางแนวให้ขวางทางน้ำไหลเพื่อลดการกัดเซาะและพัดพาปุ๋ยและหน้าดิน แถวหลักควรห่างจากเขตแดนของที่ดิน 1.5 เมตร หากอยู่ติดกับสวนยางใหญ่ก็ต้องขุดคูกว้างประมาณ 50 เซนติเมตร ลึก 50 เซนติเมตร เพื่อป้องกันการแย่งอาหารหรือลดการแพร่ระบาดของโรคราก จากนั้น จึงทำการวางแนวปลูกพร้อมปักไม้ชะมบตามระยะที่กำหนด หากสวนยางอยู่บนพื้นที่ลาดเทตั้งแต่ 15 องศา ขึ้นไป ต้องวางแนวปลูกตามแนวระดับ และต้องทำชั้นบันไดกว้าง 2 เมตร ด้วย

การขุดหลุม

การขุดหลุมควรทำในขณะที่ดินมีความชื้นเพียงพอ (ที่จะทำการขุด) โดย

- ต้องขุดชิดด้านใดด้านหนึ่งของไม้ชะมบ ไม้ต้องถอดไม้ชะมบออก ขนาดหลุมควรมีขนาดประมาณ กว้างxยาวxสูง 50x50x50 เซนติเมตร โดยแยกดินชั้นบนและดินชั้นล่างไว้คนละด้านของหลุม

- ตากดินไว้ประมาณ 7-10 วัน

- ใส่ปุ๋ยหินฟอสเฟต (0-3-0, 25% Total P2O5) ในอัตรา 170 กรัม/หลุม โดยใส่เป็นจุดหรือเป็นแถบ (ไม่ต้องคลุกกับดิน)

- ทำการย่อยดินชั้นบนที่ขุดแยกไว้แล้วกลบลงหลุม แล้วคลุกเคล้าปุ๋ยอินทรีย์ จำนวน 3-5 กิโลกรัม/หลุม กับดินชั้นล่างแล้วกลบจนเต็มหลุม (การใส่ปุ๋ยอินทรีย์เป็นสิ่งที่ควรทำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในพื้นที่ปลูกยางพาราใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ควรใส่ประมาณ 5 กิโลกรัม/หลุม และในภาคอื่น ๆ หากเป็นดินที่ไม่ค่อยมีอินทรีย์วัตถุ ก็ควรใส่ประมาณ 3 กิโลกรัม/หลุม)

- สำหรับการปลูกยางชำถุง การกลบหลุมอาจกลบก่อนหรืออาจทำพร้อม ๆ กับการปลูกก็ได้เช่นกัน การกลบก่อนทำให้โอกาสที่ต้นยางรอดตายมีมากขึ้น เพียงแต่ต้องใช้เวลาขุดดินหนึ่งตอนปลูก

วิธีการปลูก

การปลูกยางพาราจะแตกต่างกันไปตามชนิดของต้นพันธุ์ยางซึ่งในที่นี้จะกล่าวเฉพาะการปลูกด้วยต้น ตอตาและต้นยางชำถุงเท่านั้น เนื่องจากการปลูกด้วยเมล็ดแล้วติดตามแปลงมีขั้นตอนที่ยุ่งยากและเสียค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษามาก จึงไม่ค่อยมีผู้นิยมทำกันในปัจจุบัน

1. การปลูกด้วยต้นตอตา (ต้นตอตาก็คือต้นกล้ายางที่ติดตามด้วยยางพันธุ์ดีไว้เรียบร้อยแล้วแต่ตายยังไม่แตกออกมา คงเห็นมีแผ่นดินและตาเป็นตุ่มติดอยู่เท่านั้น) การปลูกโดยใช้ต้นตอตานี้ปัจจุบันนิยมมากที่สุด เพราะง่ายต่อการปฏิบัติและต้นยางเจริญเติบโตดี

โดยนำดินบนที่ผสมปุ๋ยร็อคฟอสเฟตเรียบร้อยแล้วใส่รองกันหลุมแล้วกลบหลุมให้เต็มด้วยดินล่าง จากนั้นใช้เหล็กหรือไม้แหลมขนาดเล็กกว่าต้นตอตาเล็กน้อยปักนำเป็นรูตรงกลางหลุมให้ลึกเท่ากับ ความยาวของรากแก้ว แล้วนำต้นตอปักลงไป กดดินให้แน่น พูนดินบริเวณโคนต้นเล็กน้อยอย่าให้กลบแผ่นดิน พยายามให้รอยต่อระหว่างรากกับลำต้นอยู่ระดับปากหลุมพอดี

2. การปลูกด้วยต้นยางชำถุง

2.1 วิธีปลูกยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ นำดินที่ผสมปุ๋ยร็อคฟอสเฟตเรียบร้อยแล้วใส่รองกันหลุม จากนั้นนำต้นยางชำถุงไปตัดดินที่ก้นถุงออกประมาณ 1 นิ้ว เพื่อตัดปลายรากที่คดงแล้ววางลงไปหลุม โดยให้ดินปากถุงหรือรอยต่อระหว่างลำต้นและรากอยู่ในระดับพื้นดินปากหลุมพอดี ถ้าต่ำเกินไปให้ใส่ดินรองกันหลุมเพิ่ม หรือถ้าสูงเกินไปให้เอาดินในหลุมออก จัดต้นยางให้ตรงกับแนวต้นอื่น ใช้มีดกรีดด้านข้างถุงพลาสติกจากก้นถุงถึงปากถุงให้ขาดจากกัน กลบดินล่างที่เหลือลงไปจนเกือบเต็มหลุม อย่างเพียงพอแน่น ค่อยๆดึงถุงพลาสติกที่กรีดไว้แล้วออกอัดดินข้างถุงให้แน่น แล้วกลบดินเพิ่มจนเต็มหลุม อัดให้แน่นอีกครั้ง พูนโคนเล็กน้อยเพื่อป้องกันน้ำขัง จากนั้นปักไม้หลักและใช้เชือกผูกยึดต้นยางไว้เพื่อป้องกันลมโยก

2.2 วิธีปลูกยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ให้ปลูกแบบลึก โดยใช้มีดคมๆ ตัดดินก้นถุงออกประมาณ 1 นิ้ว เพื่อตัดปลายรากที่คดงจากนั้นวางยางชำถุงลงในหลุมปลูกให้ถุงแนบชิดกับดินเดิม ก้นหลุมจัดต้นยาง ให้ตรงแนวกับต้นอื่น ใช้มีดกรีดด้านข้างถุงพลาสติกจากก้นถุงถึงปากถุงให้ขาดจากกัน กลบดินบนที่ผสมปุ๋ยร็อคฟอสเฟตแล้วลงในหลุมประมาณครึ่งหนึ่งของถุง อย่างเพียงพอแน่น ค่อยๆดึงถุงพลาสติกที่กรีดไว้ ออก อัดดินที่ถมข้างถุงให้แน่นแล้วกลบดินเพิ่มให้เต็มหลุม อัดให้แน่นอีกครั้ง หลังจากปลูกต้นยางชำถุงเสร็จแล้ว ควรปักไม้หลักและใช้เชือกผูกยึดต้นยางเพื่อป้องกันลมโยกและหาเศษวัชพืชคลุมดินบริเวณโคนต้นไว้ด้วย

การปลูกซ่อม

หลังจากปลูกแล้วอาจมีต้นยางบางต้นตายไปเนื่องจากอากาศแห้งแล้ง ถูกโรคและแมลงทำลาย หรือ ต้นที่ปลูกไม่สมบูรณ์ จำเป็นต้องปลูกซ่อม ซึ่งควรทำให้เสร็จภายในช่วงฤดูฝน ต้นพันธุ์ที่เหมาะสมสำหรับปลูกซ่อม คือ ยางชำถุง เพราะจะทำให้ต้นยางที่ปลูกในแปลงมีขนาดใกล้เคียงกัน

พันธุ์ยาง การเลือกพันธุ์

- ให้ผลผลิตสูง
- การเจริญเติบโตดี
- มีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่
- ต้านทานโรคในพื้นที่ที่มีปัญหารุนแรง

พันธุ์ยางแนะนำ

พันธุ์ยางที่แนะนำให้ปลูก แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามวัตถุประสงค์ของการปลูก ดังนี้

กลุ่ม 1 พันธุ์ยางผลผลิตน้ำยางสูง เป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูงเป็นหลัก การเลือกปลูกพันธุ์ยางใน กลุ่มนี้ ควรมุ่งเน้นผลผลิตน้ำยาง ได้แก่ พันธุ์ สถาบันวิจัยยาง 408, สถาบันวิจัยยาง 251, สถาบันวิจัยยาง 226, BPM 24 และ RRIM 600

กลุ่ม 2 พันธุ์ยางผลผลิตน้ำยางและเนื้อไม้สูง เป็นพันธุ์ที่ให้ทั้งผลผลิตน้ำยางและเนื้อไม้ โดยให้ ผลผลิตน้ำยางสูงและมีการเจริญเติบโตดี ลักษณะลำต้นตรง ให้ปริมาณเนื้อไม้ในส่วนลำต้นสูง ได้แก่ พันธุ์ PB 235, PB 255, RRII 118 และ PB 260

กลุ่ม 3 พันธุ์ยางผลผลิตเนื้อไม้สูง เป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตเนื้อไม้สูงเป็นหลัก มีการเจริญเติบโตมาก ลักษณะลำต้นตรง ให้ปริมาณเนื้อไม้ในส่วนลำต้นสูงมาก ผลผลิตน้ำยางจะอยู่ในระดับต่ำกว่าพันธุ์ยางในกลุ่มที่ 1 และ 2 เหมาะสำหรับเป็นพันธุ์ที่จะปลูกเป็นสวนป่าเพื่อการผลิตเนื้อไม้ ได้แก่ พันธุ์ ฉะเชิงเทรา 50, แอฟ - รอส 2037 (AVROS 2037) และ BPM 1

วัสดุปลูกที่สถาบันวิจัยยางแนะนำมี 3 ชนิด

คือ ต้นตอยาง ต้นยางชำถุง และต้นติดตาในแปลง วัสดุปลูกแต่ละชนิดจะมีมาตรฐานกำหนดตามมาตรฐานกรมวิชาการเกษตร มีวิธีการปลูก มีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่และสภาพภูมิอากาศที่แตกต่างกัน ดังนี้

ต้นตอยาง หมายถึง ต้นกล้ายาง (ได้จากการเพาะเมล็ด) อายุ 6-8 เดือนที่ติดตาด้วยยางพันธุ์ดีไว้เรียบร้อยแล้วแต่ยังไม่แตกเป็นกิ่งออกมา คงเห็นเป็นต้นกล้าที่มีแผ่นตาแตกเป็นตุ่มติดอยู่เท่านั้น การปลูกสร้างสวนยางโดยใช้ต้นตอยางเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด เพราะง่ายต่อการปฏิบัติ เหมาะสำหรับเป็นวัสดุปลูกในเขตปลูกยางเดิมทางภาคใต้ ไม่แนะนำให้ใช้เป็นวัสดุปลูกในแหล่งที่มีปริมาณน้ำฝนและจำนวนวันฝนตกน้อยกว่าเขตปลูกยางทางภาคใต้ ต้นตอยางที่ได้มาตรฐาน มีคุณสมบัติ ดังนี้

มาตรฐานต้นตอตายาง

1. มีรากแก้วสมบูรณ์ มีรากเดี่ยว ลักษณะไม่คดงอ เปลือกหุ้มรากไม่เสียหาย
2. ความยาวของรากวัดจากโคนคอดินไม่น้อยกว่า 20 เซนติเมตร
3. ต้นกล้าลำต้นสมบูรณ์ ตรง มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางวัดที่ตาระหว่าง 0.9 -2.5 เซนติเมตร
4. ความยาวของลำต้นจากโคนคอดินถึงตาไม่เกิน 10 เซนติเมตร และจากตาถึงรอยตัดลำต้นจะต้องไม่น้อยกว่า 8 เซนติเมตร
5. แผ่นตาความหนากว้างไม่น้อยกว่า 0.9 เซนติเมตร ความยาวไม่น้อยกว่า 5 เซนติเมตร สภาพแผ่นตาสมบูรณ์แนบสนิทกับต้นตอ ไม่เป็นสีเหลือง หรือเป็นรอยแห้งเสียหาย ตำแหน่งของตาต้องไม่กลับหัว และควรเลือกใช้ตาก้านใบ
6. แผ่นตาที่นำมาติดได้จากแปลงกิ่งตาทายงจตหะเบียนของกรมวิชาการเกษตร
7. ต้นตอตาต้องสดสมบูรณ์ ปราศจากโรคและศัตรูพืช

ต้นยางชำถุง หมายถึง วัสดุปลูกที่ได้จากการนำต้นตอตาปลูกในถุง โดยใช้เวลาชำถุงประมาณ 2-3 เดือน จนได้ต้นยางชำถุงขนาด 1-2 ฉัตร ขนาดของถุงที่ใช้ชำประมาณ 4 นิ้วครึ่ง x 14 นิ้ว หรือ 5 x 15 นิ้ว เจาะรูทำให้น้ำระบายออก ดินที่ใช้บรรจุถุงจะต้องมีลักษณะค่อนข้างเหนียว หรือผลิตได้โดยวิธี ติตดาในถุง โดยการเพาะเมล็ดในถุงจนได้ขนาดติตดา ต้นยางชำถุงเป็นวัสดุปลูกที่ต้องลงทุนสูงกว่าวัสดุปลูกชนิดอื่นแต่ประสบความสำเร็จสูงสุดเพราะ ต้นยางจะเจริญเติบโตสม่ำเสมอ ช่วยลดระยะเวลาดูแลรักษาช่วงยางอ่อนให้สั้นลง ทำให้สามารถกรีดยางได้เร็วกว่า นอกจากนี้ต้นยางชำถุงยังเหมาะสมใช้เป็นต้นปลูกซ่อมได้ดีที่สุดอีกด้วย และเหมาะสมใช้เป็นวัสดุปลูกในเขตแห้งแล้ง แต่เกษตรกรต้องระมัดระวังเรื่องการขนย้าย เพราะหากดินชำในถุงแตกจะทำให้ต้นยางตายได้ ควรเลือกใช้ต้นยางชำถุงที่มีจำนวน 1-2 ฉัตร และฉัตรยอดจะต้องแก่เต็มที่ ต้นยางชำถุงที่ได้มาตรฐานมีคุณสมบัติ ดังนี้

มาตรฐานต้นยางชำถุง

1. เป็นต้นยางติตดาที่สมบูรณ์ เจริญอยู่ในถุงพลาสติก มีขนาดตั้งแต่ 1 ฉัตรแก่ขึ้นไป และมีฉัตรยอดแก่เต็มที่ เมื่อวัดจากรอยแตกตาถึงปลายยอดมีความยาวไม่น้อยกว่า 25 เซนติเมตร
2. ขนาดของถุงชำมีขนาดประมาณ 4 1/2 x 14 นิ้วเป็นอย่างน้อยและเจาะรูระบายน้ำออก
3. ดินที่ใช้บรรจุถุงจะต้องมีลักษณะค่อนข้างเหนียว เมื่อย้ายถุง ดินไม่แตกง่าย มีดินบรรจุอยู่สูงไม่น้อยกว่า 10 นิ้ว
4. ต้นตอตาที่นำมาชำถุง ต้องเป็นไปตามมาตรฐานต้นตอตา ที่กรมวิชาการเกษตรกำหนด
5. เป็นต้นยางชำถุงที่ปราศจากโรค ศัตรูและไม่มีวัชพืชขึ้นในถุง

ต้นติดตาในแปลง ต้นยางที่ปลูกจะมีระบบรากแข็งแรง มีความเจริญเติบโตสม่ำเสมอ ไม่ต้องขุดถอนย้ายปลูก ให้ผลผลิตในระยะเวลาใกล้เคียงกับวัสดุปลูกชนิดต้นตอตา ต้นติดตาในแปลงจะประสบผลสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของต้นกล้ายาง ความสมบูรณ์ของตายางพันธุ์ดี และความสามารถของคนติดตายาง นอกจากนี้การเลือกใช้ควรรู้อต้นตอและตายางพันธุ์ดี ที่เข้ากันได้ดี จะทำให้การติดตามีผลสำเร็จสูงอีกด้วย

การปลูกด้วยยางชำถุง

วิธีการปลูก

- ให้ปลูกในช่วงต้นฤดูฝน
- ใช้ต้นยางชำถุงขนาด 1-2 ฉัตร ควรเลือกต้นที่สมบูรณ์แข็งแรงปราศจากโรคและแมลงศัตรูพืช
- ให้อายุต่อระหว่างรากกับตาอยู่ระดับปากหลุม
- ใช้มีดเขี่ยดินออกประมาณ 1 นิ้ว แล้วกรีดด้านข้างถุงให้ขาดจากกัน แต่ยังไม่ดึงถุงออกนำไปวาง ในหลุม ทอยยกกลบดินลงหลุม จนเกือบเต็มหลุม แล้วดึงถุงพลาสติกออก ปล่อยให้ดินในถุงพลาสติกแตกกลบดินจนเสมopakหลุม และอัดดิน ให้แน่นให้โคนต้นยางสูงกว่าเล็กน้อยเพื่อมิให้น้ำขังในหลุม

การดูแลรักษา

1. การปลูกพืชคลุมดินในสวนยางพารา ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะสามารถทำให้เพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของดินในสวนยางพาราได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกรมวิชาการเกษตรได้เล็งเห็นความสำคัญของการปลูกพืชคลุมดินที่มีชื่อว่า “**ซีรูลีเยม**” ซึ่งเป็นพืชคลุมดินตระกูลถั่วชนิดหนึ่งที่มีคุณสมบัติโดดเด่นในการเจริญเติบโต คลุมดินได้ดี มีความหนาแน่น เจริญเติบโตได้ดีแม้ในสภาพร่มเงา ช่วยรักษาความชื้นในดิน ช่วยควบคุมวัชพืชและป้องกันการพังทลายของดินและสามารถเพิ่มธาตุอาหารให้แก่ดิน โดยเฉพาะธาตุไนโตรเจนที่ได้ จากการตรึงไนโตรเจนของจุลินทรีย์ที่อยู่ในปมของรากด้วยพืชคลุมดินซีรูลีเยม

2. การคลุมโคน ช่วงปลายฤดูฝนเป็นช่วงที่ดินยังมีความชื้น การคลุมโคนต้นยาง จึงเป็นวิธีการปฏิบัติที่จำเป็นเพื่อรักษาความชุ่มชื้นในดินก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงฤดูแล้ง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ต้นยางรอดตายและเจริญเติบโตอย่างเป็นปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นยางในช่วง 1-2 ปี แรกที่ปลูกในพื้นที่เขตแห้งแล้ง การคลุมโคนต้นยาง เกษตรกรควรใช้วัสดุที่หาได้ง่ายและมีอยู่ในท้องถิ่น เช่น หญ้าคา ฟางข้าว ใบตอง หญ้าขน ต้นถั่วชนิดต่างๆ ซากพืชคลุม ซากวัชพืช และซากพืชชนิดอื่นๆ แทบทุกชนิดตามแต่ที่จะหาได้ ซากพืชเหล่านี้ นอกจากจะช่วยรักษาความชื้นของดินแล้ว เมื่อถึงเวลาเน่าเปื่อย จะช่วยเพิ่มอินทรีย์วัตถุให้กับดิน ช่วยปรับปรุงโครงสร้างและความอุดมสมบูรณ์ให้กับดิน เป็นผลดีต่อ

การเจริญเติบโตและการให้ผลผลิตของต้นยางต่อไป สำหรับช่วงเวลาเหมาะสมที่ควรคลุมโคนต้นยางนั้น ควรจะคลุมก่อนเข้าสู่ฤดูแล้งประมาณ 1 เดือน ซึ่งเป็นช่วงที่ดินยังมีความชุ่มชื้นอยู่โดยใช้วัสดุคลุมดินบริเวณโคนต้นยางเป็นวงกลมห่างจากโคนต้น 1 ฝ่ามือ รัศมีคลุมพื้นที่ 1 เมตร หนาประมาณ 10 เซนติเมตร และระมัดระวังอย่าให้วัสดุคลุมชิดโคนต้นยางมากเกินไป เพราะจะมีการสะสมความร้อนในวัสดุคลุมทำให้ต้นยางเสียหาย เกิดอาการไหม้และแห้งเป็นรอยแผล และยังเป็นแหล่งอาศัยของหนูและสัตว์ชนิดอื่นที่ทำลายต้นยางได้

หากเกษตรกรสามารถหาวัสดุคลุมได้ปริมาณมาก ควรนำมาคลุมตลอดแนวแถวห่างจากแนวโคนต้นออกไปข้างละ 1 เมตร วิธีนี้นอกจากจะช่วยรักษาความชุ่มชื้นในดินได้ดีแล้ว ยังช่วยควบคุมวัชพืชในระหว่างแถวได้ดีอีกด้วย อย่างไรก็ตามหลังจากคลุมโคนต้นยางแล้ว ควรหมั่นตรวจตราดูแลสวนยางอย่างสม่ำเสมอเพื่อป้องกันไฟไหม้สวนยางจากวัสดุคลุมเหล่านี้ในช่วงฤดูแล้งด้วย ดังนั้นในช่วงที่ดินยังมีความชื้นอยู่ เกษตรกรจึงควรเตรียมจัดหาวัสดุต่างๆ คลุมโคนต้นยางรับมือกับฤดูแล้งที่กำลังจะมาถึง เพื่อช่วยให้ต้นยางรอดตายและเจริญเติบโตอย่างเป็นปกติต่อไป

3. การใส่ปุ๋ย

การใส่ปุ๋ยก่อนเปิดกรีด

- ใส่ปุ๋ยเคมีสูตร 20-8-20 สำหรับยางพาราในแหล่งปลูกยางเดิม และสูตร 20-10-12 สำหรับยางพาราในแหล่งปลูกยางใหม่ อัตรา และเวลาใส่ปุ๋ยตามชนิดของดินและอายุของต้นยาง
- ควรใส่ปุ๋ยอินทรีย์อัตรา 2 กิโลกรัมต่อต้น ร่วมกับปุ๋ยเคมี ควรใส่ปุ๋ยอินทรีย์ 15 วัน ก่อนใส่ปุ๋ยเคมี เพื่อปรับสภาพดิน
- ใส่ปุ๋ยโดยวิธีหว่านรอบต้นหรือโรยเป็นแถบ 2 ข้างต้นยาง บริเวณทรงพุ่มของใบยาง แล้วคราดกลบ ควรกำจัดวัชพืชก่อนใส่ปุ๋ย
- พื้นที่ลาดเท ควรใส่ปุ๋ยโดยวิธีการขุดหลุม 2 จุด บริเวณทรงพุ่มของใบยาง แล้วกลบเพื่อลดการชะล้าง
- ใส่ปุ๋ยในขณะที่ดินมีความชื้น ไม่ควรใส่ปุ๋ยในฤดูแล้งหรือมีฝนตกชุกติดต่อกันหลายวัน

การใส่ปุ๋ยหลังเปิดกรีด

- ควรใส่ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ของดิน สำหรับคำแนะนำทั่วไป คือ ใส่ปุ๋ยเคมีสูตร 30-5-18 หรือ สูตร 29-5-18 อัตรา 1 กิโลกรัมต่อต้นต่อปี แบ่งใส่ 2 ครั้ง ในช่วงต้นฤดูฝน และปลายฤดูฝน
- ใส่ปุ๋ยโดยวิธีหว่านหรือโรยเป็นแถบบริเวณระหว่างแถวแล้วกลบ

การผสมปุ๋ยเคมีใช้เอง นอกจากใช้ปุ๋ยสูตรสำเร็จแล้ว เกษตรกรสามารถผสมปุ๋ยเคมีใช้เองเพื่อลดค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการใช้ปุ๋ยเคมีสูตรสำเร็จ โดยการนำแม่ปุ๋ยเคมีที่ให้ธาตุอาหารหลักมาผสมใช้เองตามสูตรที่ต้องการ สำหรับแม่ปุ๋ยที่แนะนำให้ใช้เป็นแม่ปุ๋ยที่สะดวกในการจัดซื้อและราคาถูก โดยแม่ปุ๋ยที่นำมาใช้ในการผสมปุ๋ยเคมีได้แก่

1. ปุ๋ยไดแอมโมเนียมฟอสเฟต (18-46-0)
2. ปุ๋ยยูเรีย (46-0-0)
3. ปุ๋ยโพแทสเซียมคลอไรด์ (0-0-60)

ปริมาณแม่ปุ๋ยและสารตัวเติม (กิโลกรัม) ในการผสมปุ๋ยตามคำแนะนำน้ำหนัก 100 กิโลกรัม

	สูตรปุ๋ย	ไดแอมโมเนียม ฟอสเฟต 18-46-0	ยูเรีย 46-0-0	โพแทสเซียม คลอไรด์ 0-0-60	สารตัวเติมทราย ดินร่วน
การใส่ปุ๋ยก่อนเปิดกรีด สำหรับยางพาราใน แหล่งปลูกยางเดิม	20-8-20	18	38	34	10
การใส่ปุ๋ยก่อนเปิดกรีด สำหรับยางพาราใน แหล่งปลูกยางใหม่	20-10-12	22	36	20	22
การใส่ปุ๋ยหลังเปิดกรีด ใส่ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ ของดิน สำหรับคำแนะนำทั่วไป	30-5-18	10	60	30	0

วิธีการผสมปุ๋ย

การผสมปุ๋ยใช้เองเป็นวิธีการง่าย ๆ ที่เกษตรกรสามารถทำตัวเอง เครื่องมือและอุปกรณ์ในการผสมปุ๋ยมีเครื่องชั่ง ชันน้ำพลาสติก จอบหรือพลั่ว ลานพื้นซีเมนต์หรือลานดินที่แน่นเรียบ โดยมีขั้นตอนการผสม ดังนี้

- ชั่งแม่ปุ๋ยที่มีขนาดสม่ำเสมอใกล้เคียงกันตามน้ำหนักที่ต้องการ แม่ปุ๋ยที่ใช้ในปริมาณมาก ให้ชั่งก่อน เกล่งบนลานผสมปุ๋ย เกลี่ยให้เป็นกองแบน ๆ เสร็จแล้วจึงเอาแม่ปุ๋ยชนิดอื่นที่มีจำนวนน้อยกว่าเททับให้ทั่วกองตามลำดับ

- ใช้พลั่วหรือจอบผสมคลุกเคล้าปุ๋ยให้เข้ากัน โดยพลิกกลับไปมาจนปุ๋ยทุกส่วนผสมเข้ากันอย่างสม่ำเสมอ

- ตักปุ๋ยผสมใส่กระสอบปุ๋ย นำไปใช้ได้ทันที

- ควรผสมปุ๋ยในจำนวนที่ต้องการเท่านั้น ไม่ควรเก็บปุ๋ยผสมไว้นานเกิน 2 สัปดาห์ เพราะปุ๋ยอาจชื้นและจับตัวเป็นก้อนแข็ง ทำให้ปุ๋ยเสื่อมคุณภาพ

ข้อดีของการผสมปุ๋ยเคมีใช้เอง

- หลีกเลี่ยงปัญหาเรื่องปุ๋ยปลอมหรือปุ๋ยไม่ได้มาตรฐาน
- เกษตรกรมีปุ๋ยใช้ทันตามความต้องการ เพียงแต่มีแม่ปุ๋ย 3 ชนิด ก็สามารถผสมปุ๋ยเคมีได้ทุกสูตร โดยไม่ต้องไปจัดซื้อปุ๋ยเม็ดแต่ละครั้ง ทำให้เสียเวลาและค่าใช้จ่าย รวมทั้งประกันเรื่องการขาดแคลนปุ๋ยในเวลาที่ต้องการใช้ แม่ปุ๋ยเคมีเหลือเก็บไว้ใช้ปลายปี โดยไม่เสื่อมคุณภาพ
- มีอำนาจในการต่อรองราคา เมื่อเกษตรกรผสมปุ๋ยเคมีใช้เองจำนวนมากขึ้น ทำให้เกิดอำนาจในการต่อรองราคาจากผู้ผลิตปุ๋ยเคมีชนิดเม็ด เพราะผู้ขายจำเป็นต้องลดกำไรและปรับราคาให้ถูกลงเพื่อดึงดูดลูกค้ากลับมา มีผลทำให้เกษตรกรซื้อปุ๋ยเคมีชนิดเม็ดถูกลงด้วย
- ทำให้เกษตรกรเกิดความรู้ความชำนาญ เมื่อเกษตรกรผสมปุ๋ยสูตรต่าง ๆ แล้ว นำไปใช้กับพืชแต่ละชนิด เกิดความชำนาญและเกิดความคิดตัดสินใจในการปรับสูตรปุ๋ย โดยการเพิ่ม – ลดปริมาณธาตุอาหารแต่ละชนิดในส่วนผสมของปุ๋ย ทำให้ผู้ใช้ปุ๋ยเคมีเกิดการพัฒนา เป็นหนทางนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในหลักการและหน้าที่ของแม่ปุ๋ยแต่ละชนิด เกิดผลดีแก่เกษตรกรของประเทศโดยส่วนร่วม
- เกษตรกรได้ใช้ปุ๋ยในราคายุติธรรม ราคาของปุ๋ยผสมใช้เองสูตรต่าง ๆ ถูกกว่าปุ๋ยเคมีชนิดเม็ดที่จำหน่าย
- เกิดการสูญเสียน้อยกว่า ในกรณีที่เกิดผลเสียหาย เช่น น้ำท่วม โรคระบาด พืชผลเสียหายหมด ความสูญเสียของเกษตรกรที่ใช้แม่ปุ๋ยเคมีผสมเอง เกิดการสูญเสียคิดเป็นจำนวนเงินน้อยกว่า เพราะต้นทุนถูกกว่าเป็นการลดอัตราการเสี่ยงต่อความเสียหาย มีความมั่นคงมากกว่าการใช้ปุ๋ยเคมีชนิดเม็ด
- ทำให้เกษตรกรมีทางเลือกเพิ่มขึ้น สามารถตัดสินใจด้วยตนเอง ว่าควรใช้ปุ๋ยเคมีชนิดเม็ดที่มีจำหน่ายทั่วไป หรือจะผสมปุ๋ยเคมีใช้เอง เมื่อเปรียบเทียบราคา

4. การตัดแต่งกิ่ง

ในการปลูกสร้างสวนยาง การตัดแต่งกิ่งบริเวณลำต้นในช่วงยางอ่อนมีความจำเป็น เพราะการตัดแต่งกิ่งเป็นการเตรียมพื้นที่บริเวณลำต้นให้มีพื้นที่กรีดสูงเหมาะที่จะใช้กรีดยางได้ไม่น้อยกว่า 20 ปี ซึ่งพื้นที่กรีดยางบริเวณลำต้นจะต้องปราศจากกิ่งก้านและปุ่มปม เพื่อมิให้เป็นอุปสรรคต่อการกรีดยาง หลังจากที่ใช้เกษตรกรปลูกยางแล้ว จะเป็นว่าในช่วงยางอ่อน ต้นยางจะแตกกิ่งแขนงออกมา แนะนำให้ตัดกิ่งที่แตกแขนงออกมาให้หมด การตัดกิ่งแขนงครั้งแรก ควรตัดในช่วงต้นฤดูฝน โดยทยอยตัดกิ่งแขนงออกในระดับต่ำกว่า 2 เมตร ให้เหลือกิ่งกระโดงกิ่งเดียว

ส่วนกรณีกิ่งแขนงที่เหลืออยู่แตกเป็นจำนวนมาก ควรตัดเลียงให้เหลือประมาณ 3-4 กิ่งในทิศทางที่สมดุลกัน ในการตัดแต่งกิ่งแขนงควรตัดเมื่อต้นยางอายุ 1-2 ปี ในช่วงต้นฤดูฝนและปลายฤดูฝน ตัดให้ชิดลำต้นด้วยกรรไกรตัดแต่งกิ่งที่คม และอย่าโน้มต้นยางลงมาเพื่อตัดแต่งกิ่ง เพราะจะทำให้ต้นยางเปลือกแตก น้ำยางไหลหรือหักได้ หลังจากตัดกิ่งแล้วให้ใช้ปูนขาวหรือปูนแดง หรือสีน้ำมันทาบริเวณรอยแผลที่ตัด เพื่อป้องกันเชื้อราเข้าทางบาดแผลและควรนำกิ่งที่ตัดทิ้งออกไปนอกสวน เพื่อให้ไม่เป็นแหล่งอาศัยของโรคแมลง หรือสัตว์ต่างๆ

5. การสร้างทรงพุ่ม

ในกรณีที่ดินยางไม่แตกกิ่ง ไม่ควรใช้วิธีตัดยอด แต่แนะนำให้ทำการสร้างทรงพุ่ม เนื่องจาก การสร้างทรงพุ่มเป็นวิธีกระตุ้นให้ต้นยางอ่อนแตกกิ่งเร็วกว่าปกติ การสร้างทรงพุ่มควรทำที่ระดับความสูง 2-2.5 เมตร โดยการคลุมยอดหรือสวมยอด หรือใช้วิธีรวบใบ ประมาณ 3-4 สัปดาห์ จะมีกิ่งแขนงผลิออกมา แต่ถ้าต้นยางสูงเกิน 2.5 เมตรให้ใช้วิธีควั่นที่ระดับความสูงประมาณ 2.2 เมตร หลังจากควั่นแล้วประมาณ 2 1/2 เดือน จะมีกิ่งแขนงเกิดขึ้น การตัดแต่งกิ่งและการสร้างทรงพุ่ม นอกจากเป็นการเตรียมพื้นที่สำหรับกรีดยางแล้ว ยังเป็นการเพิ่มพื้นที่ใบรวมให้มากขึ้นอีกด้วย การสังเคราะห์แสงเพื่อปรุงอาหารจึงมากขึ้น เป็นผลให้ขนาดลำต้นเพิ่มขึ้นและเปิดกรีดได้เร็วขึ้น

6. การทำแนวป้องกันไฟ

- ขุดตากวัชพืชและเก็บเศษซากเหลือของพืชออกให้หมด เป็นแนวกว้างไม่ต่ำกว่า 3 เมตร รอบบริเวณสวน
- ปราบวัชพืชบริเวณแถวยางและระหว่างแถวยางก่อนเข้าหน้าแล้ง
- กรณีต้นยางที่ถูกไฟไหม้เล็กน้อย แนะนำให้ใช้ปูนขาวทาลำต้นทันที เพื่อป้องกันความร้อนจากแสงแดด โรค และแมลงที่อาจเข้าทำลายได้
- ถ้าต้นยางในสวนได้รับความเสียหายจากไฟไหม้เป็นจำนวนมาก จนไม่อาจรักษาหน้ายางได้เกินร้อยละ 40 ของแปลง ควรจะทำการปลูกใหม่ทั้งแปลง

7. การป้องกันรอยไหม้จากแสงแดด

- ต้นยางที่ปลูกในเขตแห้งแล้งมักปรากฏรอยไหม้จากแสงแดด ซึ่งเกิดจากการที่เนื้อเยื่อส่วนรับแสงแดดเป็นเวลานานติดต่อกัน จนเซลล์เนื้อเยื่อเสียหาย ไม่สามารถเจริญเติบโตต่อไปได้
- ก่อนเข้าช่วงฤดูแล้งควรใช้ปูนขาวทาบริเวณโคนต้น เพื่อป้องกันความรุนแรงของแสงแดดในช่วงฤดูแล้ง

8. การไถพรวนกำจัดวัชพืช

การไถพรวนเพื่อกำจัดวัชพืชระหว่างแถวยาง ไถได้แต่ควรไถในช่วงยางอายุ 2-3 ปี และไถให้ห่างจากแถวยางประมาณ 1.-1.5 เมตร ไถลึก 15 เซนติเมตร ถ้าไถกับต้นยางอายุมากกว่า 3 ปี จะตัดรากยาง มีผลกระทบต่อต้นยาง

ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นวิธีการดูแลรักษาสวนยางพาราเพื่อเพิ่มผลผลิตของต้นยางเบื้องต้น

สุขลักษณะและความสะอาด

1. กำจัดวัชพืชเพื่อไม่ให้แย่งน้ำอาหารของต้นยาง หรือเป็นแหล่งอาศัยของโรค แมลง หรือสัตว์มีพิษอื่นๆ
2. หลังการตัดแต่งกิ่งควรนำกิ่งที่ตัดทิ้งออกไปนอกสวนหรือทำลาย
3. เศษวัสดุ ภาชนะบรรจุภัณฑ์ต่างๆ ที่ใช้งานในสวนแล้วควรกำจัดหรือทำลายให้ถูกวิธี
4. อุปกรณ์เครื่องใช้ต้องทำความสะอาด และเก็บให้เรียบร้อยหลังการใช้งาน หากชำรุดควรซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพดี พร้อมจะใช้ปฏิบัติงานได้อย่างปลอดภัย
5. เก็บรักษาปุ๋ย สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช ไว้ในที่ปลอดภัย ห่างไกลจากอาหาร แหล่งน้ำ ที่อยู่อาศัย และสัตว์เลี้ยง
6. ดูแลรักษาอุปกรณ์ เครื่องใช้ รวมทั้งโรงเรือนหรือโรงงาน ที่ใช้ในการผลิต แปรรูปยาง ได้แก่ มีดกรีดยาง ถังเก็บน้ำยาง ตะกั่ว จักรรีด เครื่องใช้อื่นๆ จะต้องทำความสะอาดก่อน และหลังการใช้เก็บให้เรียบร้อย ซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพดี ใช้ได้อย่างปลอดภัย ตลอดจนการเก็บยางแผ่นอย่างถูกวิธี เพื่อรอจำหน่าย

การเสริมรายได้ในสวนยาง

การเสริมรายได้สามารถดำเนินการได้โดยปลูกพืช หรือเลี้ยงสัตว์ระหว่างแถวยางตั้งแต่เริ่มปลูกไปจนถึงโคนยาง มีหลายประเภท

1 การปลูกพืชเสริมรายได้ในช่วงยางอายุไม่เกิน 3 ปี

- พืชล้มลุก เช่น สับปะรด ข้าวไร่ ข้าวโพดหวาน ถั่วฝักยาว หน่อไม้ฝรั่ง เป็นต้น ควรปลูกห่างจากแถวยางไม่ต่ำกว่า 1.5 เมตร
- ถั่วและมะละกอ แนะนำให้ปลูก 1-2 แถว และห่างจากแถวยางประมาณ 2.5 เมตร
- ควรใส่ปุ๋ยบำรุงตามชนิดพืชที่ปลูก
- ควรปลูกพืชล้มลุกในระบบหมุนเวียน
- พืชที่ไม่แนะนำ ได้แก่ มันสำปะหลัง อ้อย ละหุ่ง

การกรีดยาง

การกรีดยาง คือ การนำผลผลิตน้ำยางออกมาจากต้นยาง เจ้าของสวนยางควรศึกษาและวิธีการปฏิบัติอย่างถูกต้อง ซึ่งจะทำให้ผลผลิตที่มากแบบยั่งยืน ไม่ทำให้ต้นยางเสียหาย มีอายุการกรีดยาง การเจริญเติบโตของต้นยางดี ขายไม้ได้ราคา เมื่อโคนล้มเพื่อปลูกแทนใหม่ แต่ปัญหาของการกรีดยางคือยังมีเกษตรกรหลายรายที่นิยมใช้ระบบกรีดยางถี่ คือ กรีดยางทุกวัน หรือกรีดยาง 3-7 วัน หยุด 1 วัน อยู่ ซึ่งทำให้ผลผลิตลดลง โดยเฉพาะต้นยางที่ไม่ได้ขนาดเปิดกรีดยาง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายมากกว่าผลตอบแทนที่ได้รับ ยางพันธุ์ดีไม่เหมือนยางพันธุ์พื้นเมือง กรีดยางหนึ่งน้ำยางออกมามากกว่ายางพันธุ์พื้นเมืองประมาณ 1-3 เท่า ฉะนั้นการจะกรีดยางพันธุ์ดีบ่อยครั้งเหมือนกับการกรีดยางพื้นเมืองจึงทำไม่ได้ จำเป็นต้องให้มีเวลาพัก มิฉะนั้นต้นยางจะเป็นโรคเปลือกแห้ง คือกรีดยางแล้วน้ำยางไม่ออก

การกรีดยางควรคำนึงถึง

- โดยทั่วไปต้นยางเปิดกรีดยางได้เมื่ออายุประมาณ 7 ปีครึ่ง ขนาดเส้นรอบต้นไม่ต่ำกว่า 50 เซนติเมตร ความสูง 150 เซนติเมตร จากพื้นดิน
- ต้นยางในสวนต้องมีขนาดเปิดกรีดยางได้มากกว่า 70 % ของยางทั้งหมด
- เปิดกรีดยางครั้งลำต้นที่ระดับความสูง 150 เซนติเมตร จากพื้นดิน รอยกรีดทำมุม 30 องศา กับแนวระนาบ และเอียง จากซ้ายบน ลงมาขวาล่าง
- ติดรางรองรับน้ำยาง ห่างจากรอยกรีดด้านหน้าลงมาประมาณ 30 เซนติเมตร และติดลวดรับถ้วยน้ำยาง ให้ห่าง จากราง รับน้ำยางลง มาประมาณ 10 เซนติเมตร
- ถ้าไม่กรีดยางควรคว่ำถ้วยไว้เพื่อไม่ให้สิ่งสกปรก ตกลงไป ใน ถ้วยรับน้ำยาง
- หมั่นลับมีดกรีดยางให้คมอยู่เสมอ
- หยุดกรีดยางในช่วงยางผลัดใบจนถึงใบที่ผลิใหม่เป็นใบแก่

การเก็บรวบรวมน้ำยาง

ถังเก็บน้ำยางและถังรวมน้ำยาง เมื่อกรีดยางแล้วประมาณ ๓ ชั่วโมง น้ำยางจะหยุดไหล (บางพันธุ์ อาจจะยังไหลต่อไปอีก ๑-๒ ชั่วโมง) จึงใช้ถังหิ้วขนาดที่จะหิ้วไปได้ เช่น ขนาดจุ ๑๐-๑๕ ลิตร เมื่อเก็บน้ำยางเต็มแล้วก็เอาไปเทรวมไว้ในถังรวม ซึ่งมีหลายรูปหลายแบบ แล้วแต่ความสะดวกในการขนส่งเป็นสวนๆ ไป บางสวนทำเป็นถังสังกะสีหรืออะลูมิเนียมให้เหมาะที่จะวางท้ายรถจักรยานหรือรถจักรยานยนต์ได้และบางรายก็ทำให้ปากแคบ จะได้ไม่กระฉอก ถ้าสวนยางขนาดใหญ่ จะใช้รถยนต์บรรทุกมาลำเลียงเอาไป โดยเทรวมลงในถังใหญ่ ซึ่งมีรูปร่างคล้ายถังที่ใช้ในรถยนต์บรรทุกน้ำมัน

น้ำยางทั้งหมดนี้มีสภาพเป็นน้ำและเสียได้เร็ว จำเป็นต้องรีบส่งไปยังโรงงาน เพื่อทำเป็นยางชนิดต่าง ๆ ออกจำหน่ายต่อไป

ข้อสำคัญในการกรีดเอาน้ำยาง ตั้งแต่การกรีดยาง ถ้วยยาง ถึงเก็บน้ำยาง ถึงรวมน้ำยาง ทุกๆ ขั้นตอนจะต้องรักษาความสะอาดอย่างดีที่สุด ไม่ให้สกปรก และไม่ให้มีผงลงไปในน้ำยาง เพื่อว่า ยางที่ทำออกมาจะได้จำหน่ายได้ในราคาดี

การซื้อขายน้ำยางสด

การปลูกสร้างสวนยางในอดีตชาวสวนยางต้องแปรรูปน้ำยางเป็นยางแผ่นจึงจะขายได้ แต่ปัจจุบันตลาดน้ำยางสดมีการขยายตัวมากขึ้น เนื่องจากน้ำยางสดสามารถแปรรูปเป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมยางและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางหลายประเภท อาทิ น้ำยางข้น ยางแท่ง ยางแผ่น ผลิตภัณฑ์ต่างๆ จากน้ำยางข้น ได้แก่ ถุงมือแพทย์ ถุงยางอนามัย ลูกโป่ง หัวนมสำหรับทารก ที่นอน หมอน ตุ๊กตาฟองน้ำ ตุ๊กตายาง หุ่นการศึกษา กาวน้ำยาว กาวผสมซีเมนต์ ท่อยาง เป็นต้น ทำให้ชาวสวนยางมีทางเลือกในการขายผลผลิตมากขึ้น

สำหรับการขายน้ำยางสดช่วยชาวสวนยางในด้านลดต้นทุนและประหยัดเวลาได้มาก โดยขายเป็นน้ำยางสดได้โดยตรง ทำให้ตลาดน้ำยางสดขยายตัวมากขึ้น ขณะที่ปัจจุบันประเทศไทยขยายพื้นที่ปลูกยางไปยังแหล่งใหม่ บางส่วนของภาคตะวันออก ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมยางทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ก็ยังเป็นแรงกระตุ้นให้ตลาดน้ำยางสดมีการขยายตัวมากขึ้น และชาวสวนยางส่วนใหญ่ก็มีความคุ้นเคยกับการขายน้ำยางสดเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวสวนยางในพื้นที่ปลูกยางเดิม แต่เกิดความแคลงใจและไม่มั่นใจในการคิดราคาของผู้ซื้อ กลัวไม่ได้รับความเป็นธรรมในการซื้อ-ขาย ขณะที่สวนยางในพื้นที่ปลูกยางใหม่เริ่มมีผลผลิตและจะมีผลผลิตเต็มที่ในอีก 4-5 ปีข้างหน้า เพื่อป้อนโรงงานอุตสาหกรรมยางและโรงงานแปรรูปยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งขณะนี้บริษัทเอกชนหลายบริษัทที่รับซื้อน้ำยางสดและยางแผ่นในจังหวัดอุดรธานีและหนองคายเพื่อรองรับผลผลิตแล้ว โดยมีพ่อค้ารับซื้อตามจุดรวบรวมน้ำยางต่างๆ ดังนั้นชาวสวนยางจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในการซื้อ-ขายน้ำยางสด การเก็บรักษาสภาพน้ำยาง และการหาปริมาณเนื้อยางแห้ง เพื่อนำมาใช้คิดราคาในการขายน้ำยางสด น้ำยางสดจากต้นยาง จะคงสภาพเป็นของเหลวอยู่ได้ไม่เกิน 3 ชั่วโมง หลังจากนั้นจะเริ่มจับตัวเป็นเม็ดพริก เรียกว่า น้ำยางบูด อันเนื่องจากจุลินทรีย์ในอากาศ เข้าปะปนในน้ำยาง เกิดความเป็นกรด เป็นเหตุให้น้ำยางเสียสภาพก่อนนำไปแปรรูป ดังนั้นเพื่อป้องกันน้ำยางจับตัวก่อนนำออกขาย จึงต้องรักษาสภาพน้ำยางโดยการเติมสารเคมี สำหรับสารเคมีป้องกันน้ำยางจับตัวที่นิยมใช้ในปัจจุบันมี 2 ชนิด คือ แอมโมเนีย และโซเดียมซัลไฟท์ ชาวสวนยางสามารถเลือกใช้ได้ตามความสะดวก มีวิธีการเตรียมและการใช้ ดังนี้

วิธีที่ 1. แอมโมเนีย มีลักษณะเป็นของเหลวและก๊าซ ไม่มีสี มีกลิ่นฉุนจัด เป็นอันตรายต่อผิวหนังและประสาทตาละลายได้ทั้งในน้ำ แอลกอฮอล์ และอีเธอร์ ในท้องตลาดมีจำหน่าย 2 แบบ เป็นก๊าซและสารละลาย มีความเข้มข้นของแอมโมเนียประมาณ 30% ก่อนนำมาใช้ต้องทำให้เจือจาง

ให้ได้แอมโมเนียเข้มข้นประมาณ 2% โดยใช้แอมโมเนียชนิดสารละลาย 30% จำนวน 3 กิโลกรัมผสมน้ำ 50 ลิตร หรือลดลงตามส่วนที่จำเป็นต้องใช้ ใช้แอมโมเนียเข้มข้น 2% ที่เตรียมได้จำนวน 10 ซีซี ต่อน้ำยางสด 1 ลิตร หากปริมาณน้ำยางสดมากกว่านี้ก็เพิ่มสารละลายแอมโมเนียตามสัดส่วน

วิธีที่ 2. โซเดียมซัลไฟท์ มีลักษณะเป็นผงหรือผลึกสีขาว รสเค็มเหมือนเกลือ มีกลิ่นกำมะถัน ละลายในน้ำ ในท้องตลาดมีจำหน่ายเป็นผงสีขาวบรรจุในภาชนะมีฝาปิด วิธีใช้โดยโซเดียมซัลไฟท์ 2 ช้อนแกง ผสมน้ำครึ่งลิตรแล้วนำส่วนผสมนี้ใส่ในถังรวมน้ำยางโดยใช้โซเดียมซัลไฟท์ที่ผสมน้ำแล้ว 1 ส่วนต่อน้ำยาง 64 ส่วนโดยน้ำหนัก รมัถระวังอย่าใส่โซเดียมซัลไฟท์ในถังที่ทำด้วยโลหะและอย่าใส่ในปริมาณมากเกินไปเพราะจะทำให้ น้ำยางเหนียวเหนอะหนะ

นอกจากใช้สารเคมีเพื่อรักษาสภาพน้ำยางสดให้อยู่นานแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่มีส่วนสำคัญ เพื่อให้ น้ำยางคงสภาพอยู่ได้นาน คือ การรักษาความสะอาด เช่น ถ้วยรองรับน้ำยาง ถังเก็บน้ำยาง และมีดกรีดยางจะต้องสะอาด อย่าให้เปลือกยาง ไปฝัง ดิน หรือทรายปะปนในน้ำยาง ควรรวบรวม น้ำยางและเติมสารเคมีรักษาสภาพน้ำยางโดยเร็วที่สุด

การซื้อขายน้ำยางสด จะมีการหาปริมาณเนื้อยางแห้งเพื่อผู้ซื้อสามารถคำนวณเงินให้กับผู้ขายได้

การหาปริมาณเนื้อยางแห้ง (DRC) ปริมาณเนื้อยางแห้งในน้ำยางสดจะเปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาล สภาพอากาศ สภาพดิน พันธุ์ยาง ตัวกระตุน และระบบกรีต ตามปกติ น้ำยางจะมีปริมาณเนื้อยางแห้งอยู่ระหว่าง 20-45% แต่โดยเฉลี่ยจะอยู่ที่ประมาณ 35% การหาปริมาณเนื้อยางแห้งที่นิยมในปัจจุบัน มี 2 วิธี คือ การวัดจากเมโทรแลค และโดยการชั่ง

วิธีที่ 1 การหาปริมาณเนื้อยางแห้งโดยวัดจากเมโทรแลค วิธีนี้ต้องใช้เครื่องมือที่เรียกว่าเมโทรแลค และกระบอกตวงโดยนำน้ำยางสด 1 ส่วนผสมน้ำ 2 ส่วน เทลงในกระบอกตวงจนน้ำยางล้น กระบอกแล้วเป่าฟองบนผิวเหนือกระบอกตวงออก ค่อยๆ จุ่มก้านเมโทรแลคลงไปจนหยุดนิ่งแล้วอ่านค่าบนก้านเมโทรแลค กดเมโทรแลคลงไปอีกครั้งหนึ่งจนลอยตัวขึ้นมาและหยุดนิ่ง อ่านค่าซ้ำอีกครั้ง แล้วจึงใช้ค่าเฉลี่ยที่อ่านได้ทั้งสองครั้งคูณด้วย 3 ผลคูณที่ได้คือปริมาณเนื้อยางแห้ง มีหน่วยเป็นกรัม ต่อลิตร ตัวอย่างเช่น ได้ค่าเฉลี่ย 100 คูณด้วย 3 ได้ผลลัพธ์ 300 แสดงว่าในน้ำยาง 1 ลิตร มีปริมาณเนื้อยางแห้ง 300 กรัม จึงนำปริมาณเนื้อยางแห้งไปคูณจำนวนน้ำยางสดที่นำมาขาย เช่น 80 ลิตร ผลลัพธ์ได้ 24,000 กรัม หรือ 24 กิโลกรัม นั่นคือน้ำยางสด 80 ลิตร มีปริมาณเนื้อยางแห้ง 24 กิโลกรัม นำปริมาณเนื้อยางแห้งคูณด้วยราคาน้ำยางสดจะได้เป็นจำนวนเงิน การหาปริมาณเนื้อยางแห้งโดยวัดจากเมโทรแลค เป็นวิธีที่นิยมใช้ตามจุดรวมน้ำยาง ซึ่งสามารถจ่ายเงินให้กับผู้ขายในทันที เป็นวิธีที่ง่ายสะดวก รวดเร็ว และประหยัดค่าใช้จ่าย แต่มีความคลาดเคลื่อนค่อนข้างสูง

วิธีที่ 2 การหาปริมาณเนื้อยางแห้งโดยการชั่ง โดยตักน้ำยางสดใส่ถ้วยอลูมิเนียม ชั่งด้วยเครื่องชั่งละเอียดให้ได้น้ำหนัก 50 กรัม จับตัวด้วยกรดอะซิติกเข้มข้น 2% เมื่อยางจับตัวดี นำไปรีดให้มีความหนาไม่เกิน 2 มิลลิเมตร ล้างด้วยน้ำให้สะอาด 2-3 ครั้ง นำแผ่นยางอบให้แห้งในตู้อบอุณหภูมิ 70 องศาเซลเซียสประมาณ 16 ชั่วโมง ปล่อยให้เย็นในโถแก้วสุญญากาศที่มีสารดูดความชื้นประมาณ 15 นาที นำตัวอย่างยางที่แห้งแล้ว ชั่งด้วยเครื่องชั่งชนิดละเอียด ได้เท่าไรคูณด้วย 2 ผลลัพธ์ที่ได้คือเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง ตัวอย่างเช่นได้ 15 กรัม คูณด้วย 2 ผลลัพธ์ได้ 30 เปอร์เซ็นต์ นำเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง คูณจำนวนน้ำยางสดที่นำมาขาย เช่น 60 กิโลกรัม ทหารด้วย 100 ผลลัพธ์ได้ 18 กิโลกรัม แสดงว่าน้ำยางสด 60 กิโลกรัมมีปริมาณเนื้อยางแห้ง 18 กิโลกรัม การหาปริมาณเนื้อยางแห้งโดยการชั่ง ให้ค่าที่แม่นยำแต่ใช้เวลานานกว่าจะทราบผล

อย่างไรก็ดีชาวสวนยางที่นำน้ำยางสดมาขายมักเกิดความไม่มั่นใจว่าการหาปริมาณเนื้อยางแห้งของผู้รับซื้อจะถูกต้องเป็นธรรมหรือไม่ ขณะเดียวกันชาวสวนยางที่นำน้ำยางสดไปขาย ก็ไม่ควรเติมสิ่งเจือปนอื่นนอกเหนือจากที่โรงงานกำหนดลงไปในน้ำยางสด เพื่อหวังผลประโยชน์อื่น ซึ่งจะทำให้เกิดผลเสียต่อน้ำยางและโรงงานผู้ซื้อ และท้ายที่สุดผลร้ายจะกลับมาอยู่ที่ชาวสวนยาง ดังนั้นการดำเนินธุรกิจซื้อ-ขายน้ำยางสดให้เป็นไปด้วยดี จึงอยู่ที่ความซื่อสัตย์และความจริงใจต่อกันทั้งสองฝ่าย

การทำยางแผ่นคุณภาพดี

ยางแผ่นจะดีหรือไม่ดีนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการผลิต ราคาภายในท้องตลาดก็แตกต่างกันไปตามคุณภาพของแผ่นยาง ถ้าหากเกษตรกรเจ้าของสวนยางสามารถผลิตยางแผ่นคุณภาพดีออกจำหน่าย ก็จะได้ราคาสูงกว่ายางแผ่นที่มีคุณภาพต่ำ

การทำยางแผ่นชั้นดีนั้นมีหลักการง่ายๆ คือ ทำยางให้สะอาด รีดยางแผ่นให้บาง สีของแผ่นยางสม่ำเสมอ มีขนาดมาตรฐาน ใช้น้ำและน้ำกรดถูกส่วน ซึ่งมีอุปกรณ์ วิธีการและขั้นตอนการทำดังต่อไปนี้

อุปกรณ์ที่จำเป็นในการทำยางแผ่น

1. เครื่องกรองลวดเบอร์ 40 และ 60
2. ตะก
3. ถังสำหรับใส่น้ำยางและน้ำ
4. โตะขนาดยาง
5. เครื่องรีดชนิดลิ้นและชนิดดอก
6. โรงเรือนหรือเพิงอย่างง่าย ๆ
7. กระจบองตวงน้ำยางและน้ำ
8. ใบพายสำหรับกวนน้ำยาง
9. ภาชนะผสมน้ำกรด

วิธีการและขั้นตอนการทำยางแผ่นชั้นดี

1. การเก็บรวบรวมน้ำยางใส่ถังเก็บน้ำยางที่มีฝาปิด เพื่อป้องกันมิให้น้ำยางระลอกในระหว่างนำไปยังโรงทำยางแผ่น

2. กรองน้ำยางด้วยเครื่องกรองลวด เบอร์ 40 และ 60 เพื่อเอาสิ่งสกปรกออก โดยวางเครื่องกรองซ้อนกัน 2 ชั้น เบอร์ 40 ไว้ข้างบน และเบอร์ 60 ไว้ข้างล่าง

3. ตวงน้ำยางที่กรองแล้ว ใส่ในตะกที่สะอาดตะกละ 3 ลิตร เติมน้ำสะอาดลงในตะกที่ใส่น้ำยางไว้แล้วตะกละ 2 ลิตร จะได้อัตราส่วนผสม ระหว่างน้ำยางกับน้ำในอัตรา 3 ต่อ 2 (อัตราส่วนผสมอาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าหากน้ำยางเจือจางบ้างแล้ว เช่น กรณีที่ฝนตกขณะเก็บน้ำยางหรือจากเหตุอื่น)

4. เตรียมน้ำกรดโดยใช้กรด ฟอรั่มิก ชนิดความเข้มข้น 90 % ซึ่งมีคุณสมบัติแตกต่างจากกรดชนิดอื่น คือ ไม่มีสี มีกลิ่นฉุนจัด หากสูดดมจะแสบจมูกอย่างรุนแรงและละลายน้ำได้ดีมาก การผสมกรดฟอรั่มิก เพื่อให้ยางแผ่นแข็งตัวในเวลา 30 – 45 นาที ควรผสมกรดฟอรั่มิกในอัตราส่วน 2 ซ้อนแกมผสมน้ำสะอาด 3 กระจบองนม แล้วกวนให้เข้ากัน โดยใช้กรดเทใส่น้ำ และควรใช้ภาชนะที่เป็นกระเบื้องเคลือบหรือแกลลอนพลาสติกในการผสม

5. ก่อนใส่น้ำกรดให้ใช้ใบพายกวนน้ำยางในตะกสัก 1 – 2 เที้ยว แล้วตวงน้ำกรดที่ผสมแล้ว 1 กระจบองนม เทลงในน้ำยางให้ทั่วตะก ขณะที่เทน้ำกรดที่ผสมแล้วใช้ใบพายกวนน้ำยางไปมาประมาณ 6 เที้ยว

6. ขณะกวนน้ำยางจะมีฟองเกิดขึ้น ใช้ใบพายกวาดฟองออกจากตะกให้หมด เก็บรวบรวมใส่ภาชนะไว้ขายเป็นเศษยางชั้นดีฟองน้ำยางถ้าไม่กวาดออก เมื่อนำยางไปรมควันจะทำให้เห็นรอยจุดอากาศในแผ่นยาง ทำให้มาตรฐานคุณภาพยางต่ำลงกว่าที่ควรจะเป็น

7. ควรใช้แผ่นสังกะสี หรือวัสดุใดก็ได้ปิดตะกเพื่อป้องกันมิให้ฝุ่นละออง หรือสิ่งสกปรกตกลงไปในน้ำยางที่กำลังจับตัว ทิ้งไว้ประมาณ 30 – 45 นาที

8. เมื่อยางจับตัวแล้วก่อนนำไปนวด ควรรินน้ำสะอาดหล่อไว้ทุกตะกง เพื่อสะดวกในการเท
 แต่งยางออกจากตะกง การนวดยางควรนวดแผ่นยางบนโต๊ะที่สะอาด ซึ่งปูด้วยอะลูมิเนียมหรือแผ่น
 สังกะสี นวดด้วยมือหรือไม้กรมแล้วแต่ถนัด หรือปัจจุบันมีเครื่องสำหรับนวดยาง

9. นำยางแผ่นที่นวดแล้ว เข้าเครื่องรีดเส้น 3 – 4 ครั้ง ให้บางประมาณ 3 – 4 มิลลิเมตร

10. นำแผ่นยางเข้าเครื่องรีดดอก อีก 1 ครั้ง ให้เหลือความหนาไม่เกิน 2 มิลลิเมตร การรีด
 ดอกจะช่วยทำให้แผ่นยางเมื่อวางซ้อนกันไม่ติดและแห้งเร็วขึ้นเมื่อนำไปรมควัน

11. แผ่นยางที่รีดดอกแล้ว ควรล้างด้วยน้ำสะอาดเพื่อล้างน้ำกรด และสิ่งสกปรกที่ติดอยู่ตาม
 ผิวของแผ่นยางออกให้หมด

12. นำมาผึ่งไว้ในที่ร่มไม่ควรนำออกไปผึ่งหรือตากไว้กลางแจ้งแดดเพราะจะทำให้ยางแผ่นเสื่อม
 คุณภาพได้ง่าย อยู่ยาวแผ่นยางบนพื้น หรือพาดแผ่นยางในที่ที่มีฝุ่น หรือถูกสิ่งสกปรกได้ง่าย

13. หลังจากผึ่งยางแผ่นไว้ประมาณ 6 ชั่วโมง ก็เก็บรวบรวมยางแผ่น โดยพาดไว้บนราวใน
 โรงเรือนเพื่อรอจำหน่าย

ปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้การปลูกสร้างสวนยางประสบผลสำเร็จ

หลังจากปลูกยางแล้ว ยางจะให้ผลผลิตสูงหรือไม่ขึ้นอยู่กับการจัดการและการปฏิบัติดูแล
 บำรุงรักษา สวนยางเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้การปลูกสร้างสวนยางประสบ
 ผลสำเร็จและให้ ผลผลิตสูงได้ เช่น การใส่ปุ๋ยอย่างถูกต้องถูกวิธีในอัตราและเวลาตามคำแนะนำของ
 สถาบันวิจัยยาง การตัดแต่งกิ่งในช่วงปีที่ 1-2 เพื่อให้มีพื้นที่กรีด และปล่อยให้ต้นยางสร้างทรงพุ่ม
 ต่อไปโดยธรรมชาติ นอกจากนี้ เกษตรกรควรหมั่นดูแลสวนยางไม่ให้มีวัชพืชขึ้นรก ด้วยการปลูกพืช
 คลุมดินตระกูล ถั่ว เพิ่มธาตุไนโตรเจนให้แก่ดิน หรือจะปลูกพืชแซมยางในช่วง 1-3 ปี ก็เป็นวิธีที่
 ได้ผลดี ทำให้มีรายได้ก่อนเปิดกรีด หรือใช้วิธีถากรอบโคนต้นยาง หรือไถพรวนปีละ 2 ครั้ง โดยทำ
 ในช่วงต้นฝนและปลายฤดูฝนก่อนการใส่ปุ๋ย จะทำให้ต้นยางได้ใช้ปุ๋ยอย่างเต็มที่ พร้อมหมั่นตรวจตรา
 ดูแลในเรื่องโรคและแมลง เพื่อหาวิธีป้องกันการระบาดเสียแต่เนิ่นๆ ไม่ให้เกิดความเสียหายแก่สวน
 ยาง พอถึงช่วงฤดูแล้งควรคลุมโคนต้นยาง ก็ช่วยให้ยางรอดตายได้ หรือไม่ก็ทาปูนขาว หรือสีน้ำมัน
 บริเวณโคนต้นยาง นอกจากจะป้องกันเปลือกใหม่จากแสงแดดได้แล้ว ยังช่วยลดการสูญเสียน้ำของ
 ต้นยางอีกด้วย

หากเกษตรกรท่านใดคิดจะ ปลูกยาง ต้องมีความพร้อมทั้งในเรื่องของการเลือกพื้นที่ปลูก
 พันธุ์ยาง วิธีการปลูกที่ถูกวิธี และหัวใจสำคัญของการปลูกยางก็คือ การปฏิบัติต่อต้นยางเป็นอย่างดี
 เชื่อว่าการปลูกสร้างสวนยางย่อมประสบผลสำเร็จและให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าอย่าง แน่นนอน
 เกษตรกรท่านใดต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม โปรดติดต่อสอบถามได้ที่ สถาบันวิจัยยาง กรม
 วิชาการเกษตร จตุจักร กทม. 10900 โทร. (02) 579-7557-8 ต่อ 501,502 ได้ในเวลาราชการ

